

VLIER

Toevallig uitgezette stek,
Gij hebt, gelijk een levend hek
Uw scheuten uitgezonden
En rond den tuin gewonden.

Gij, zonder stut of toeverlaat,
Bewust van waardigheid noch staat,
Kent maar één drang: te leven,
En andren vreugd te geven.

Uw lof- en latwerk, zij 't niet eël,
Vormt vroeg een schaduwrijk prieel,
En 't zingend hemelwonder
Duikt in uw schaduw onder.

't Wordt bloeienstijd; van zoeten room,
Getuild, geteild, zwikt schier de boom.
En tot den slaap bezwijken
Die in uw geuren wijken.

De lijster, waar zij henenzworf,
Keert najaars naar uw bessenkorf.
Een troep onthutste roovers
Schermutselt in uw loovers.

En zelfs uw voorsgemergde tak
Betoovert ieder die hem brak,
Als, tot den mond geheven,
Gij zingt van 't zoete leven.

Gij zijt als 't volk; gij zijt „maar” vlier!
Men vindt u allerwegen schier,
't Volk weze als gij: gul, vruchtbaar, sterk!
Want uit 't gemeen kiest God zijn kerk.

WILLEM DE MÉRODE